



CALEA MÂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Anul 2020: Anul omagial al pastorației părinților și copiilor și Anul comemorativ al filantropilor ortodocși români

Începând cu anul 2008, la inițiativa Preafericitului Părinte Patriarh Daniel și cu aprobarea și binecuvântarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a început un program teologic, pastoral-misionar și cultural amplu al Ortodoxiei românești, inaugurat în 2008 cu *Anul jubiliar al Sfintei Scripturi și al Sfintei Liturghii*, care să aducă un spor de cunoaștere teologică și culturală, un dinamism mai accentuat în ceea ce privește locul, rolul și misiunea Bisericii în lumea de astăzi. Prin temele anilor omagiali, începând cu 2008, s-a încercat abordarea unei tematici variate, care să corespundă realității bisericești și culturale din România, pe de o parte, dar, totodată, Biserica să poată veni cu noi răspunsuri, accente și priorități în ceea ce privește activitatea ei teologică, culturală, pastorală, misionară și filantropică, în timpurile noastre.

Anul 2020 este pus sub semnul unei preocupări constante a ei și anume aceea a *pastorației părinților și copiilor* și evidențierea *contribuției filantropilor ortodocși români* la alinarea unor nevoi presante ale credincioșilor. În cele ce urmează, se cuvine ca, mai ales acum, la început de An Nou, să evidențiem câteva dintre semnificațiile mai importante ale acestei teme, care va preocupa Biserica noastră întregul an 2020, prin toate structurile și așezămintele ei.

1. Ceea ce este necesar a fi subliniat de la început este faptul, că Biserica privește misiunea ei cu privire la celula cea mai mică a Bisericii, care este familia creștină, în unitatea ei. Adică, nu are în vedere doar pe părinți, ci, în egală măsură și pe copii. Abordarea unei asemenea tematici are o actualitate presantă, deoarece vremurile de astăzi, marcate de secularizare crescândă și de goana excesivă după cele materiale și după satisfacții imediate, lasă în umbră nevoile spirituale ale familiei, privită în întregul ei. De aici, decurg o seamă de consecințe grave pentru sănătatea, echilibrul și unitatea vieții de familie.

2. Această temă legată de pastorația părinților și copiilor evidențiază un anu-

mit imperativ, pe care atât Biserica în ansamblul ei, cât și fiecare slujitor al ei trebuie să-l înțeleagă și să încerce, cu mijloace pastorale specifice, să vină în întâmpinarea nevoilor, mai ales, de ordin spiritual ale familiei. Punctul de legătură al pastorației familiei și de continuare a lucrării pastorale, trebuie să-l constituie cele două mari Taine: Botezul și Cununia. Nu este suficient doar a boteza și a cununa tinerii, ci aceste acte liturgice sacramentale trebuie să fie urmate de o însoțire părintească, pastorală permanentă a membrilor parohiei, și, în primul rând, a membrilor familiilor din parohie. Nu trebuie să negăm faptul, că de cele mai multe ori, în urma săvârșirii acestor două Taine, activitatea pastorală se întrerupe, urmând apoi, o înstrăinare atât a preotului de propriii lui credincioși, cât și a acestora de Biserica și de preot, ca slujitor al Bisericii.

3. Pentru ca aceste lucruri să se realizeze sunt necesare două premise: din partea preotului, acesta este invitat să-și cultive permanent o conștiință misionară clară și asumată, iar, credincioșii săi, să manifeste receptivitate și deschidere. Altminteri, a rămâne pe mai departe simpli spectatori critici de pe margine cu privire la ceea ce înseamnă viața Bisericii, nu este suficient și nici folositor pentru ei. Numai printr-o conlucrare continuă a preotului și a credincioșilor în cadrul Bisericii se vor putea obține roade duhovnicești bogate.

4. În acest sens, este imperativ necesar ca lucrarea pastorală din parohie să nu se desfășoare doar după principiul „de toate pentru toți”, adică la modul general și impersonal, ci aceasta se cuvine a fi adaptată credincioșilor în funcție de stare duhovnicească și de vârstă. Adică, preotul se cuvine a avea în atenție specială pe părinții copiilor din parohie, pe care să-i călăuzească pe calea mântuirii, dar, totodată, să nu uite preocuparea față de copii, pe care va trebui să-i integreze în activitatea sa misionară.

Continuare în pagina 2

Pr. Ioan TULCAN

PREDICA

Recunoștința față de binefacerile primite de la Dumnezeu Duminica a XXIX-a după Rusalii

„În vremea aceea, intrând Iisus într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe, și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi! Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu. Și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-I. Și acela era samaritan. Și răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam? Și i-a zis: Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit.” (Luca 17, 12-19)



În Duminica a XXIX-a după Rusalii în cadrul Sfintei Liturghii s-a citit textul scripturistic de la Luca 17, 12-19, în care se vorbește despre vindecarea celor 10 leproși.

Această Sfântă Evanghelie are o multitudine de învățături duhovnicești, care ne arată modul de a relaționa cu Dumnezeu și comportamentul pe care trebuie să îl avem față de semenii noștri, în momentul când primim o binefacere de la Milostivul Dumnezeu prin oameni.

Cartea Leviticului, în special capitolul al XIII-lea ne descrie cu detaliu locul ocupat de leproși în societate, și totodată care erau riscurile la care erau supuși cei care intrau în contact cu aceștia. Astfel că: „Leprosul, cel ce are această boală, să fie cu hainele sfâșiate, cu capul descoperit, învelit până la buze, și să strige mereu: Necurat! Necurat! Tot timpul cât va avea pe el boala, să fie spurcat, că necurat este; și să trăiască singuratic și afară din tabără să fie locuința lui” (Levitic 13, 45-46).

Faptul că trebuia să locuiască singuratic în afara cetății, arată că această

boală era transmisibilă și toți cei care se apropiau de leproși, era riscul foarte mare ca să se îmbolnăvească. Însă această boală deși din perspectivă umană era imposibil de vindecat, totuși îndelunga milostivire și purtare de grijă a lui Dumnezeu, face ca această boală incurabilă să poată fi tămăduită, iar cei bolnavi să primească vindecare.

Lepra aducea asupra ființei umane o suferință fizică groaznică, care se extindea și asupra sufletului. Această suferință sufletească era produsă de teama unei morți lente și în același timp de tristețea izolării sau a excluderii din cetate.

Prin această evanghelie putem observa că Domnul Iisus Hristos împlinește Legea mozaică și de asemenea respectă întru totul libertatea de manifestare a omului.

Întâlnirea dintre Mântuitorul și cei zece leproși, ne arată că Însuși Proniatorul înțelege suferința și umilința la care erau supuși cei bolnavi.

Continuare în pagina 2

Pr. Florin-Ioan AVRAM

Din sumar

► „Educația religioasă vizează temelierea și redescoperirea continuă a propriei ființe în lumina Modelului după care a fost creată...”

pagina 3, *Interviu cu părintele profesor universitar dr. Cristinel Iojă, realizat de prof. Viorica Șandor*

► Știri

pagina 4

Recunoștința față de binefacerile primite de la Dumnezeu

Urmare din pagina 1

Iisus Hristos când îi vede pe aceștia, le spune următoarele: „Duceți-vă și vă arătați preoților” (Luca 17, 14). În continuarea acestui verset s-a întâmplat ceea ce nu mai așteptau vreodată, minunea vindecării, minunea tămăduirii. Hristos Domnul le-a cunoscut credința și dorința arzătoare a celor zece de a fi vindecați.

Încă o dată se arată puterea dumnezeiască și milostivirea nemărginită a lui Mesia pentru întreaga omenire, indiferent de starea socială, profesională a omului.

Chintesența sau punctul culminant al Evangheliei se regăsește în recunoștința singurului lepros, care s-a întors și a mulțumit pentru binefacerile primite. Dar ne întrebăm de ce doar unul s-a întors să mulțumească și ceilalți nouă nu au făcut la fel. Pentru faptul că samarineanul vindecat a conștientizat că Iisus Hristos este Doctorul sufletelor și al trupurilor, El este Dătătorul vieții, El este Izbăvitorul.

Întrebarea retorică: „Dar cei nouă unde sunt?” (Luca 17, 17), evidențiază recunoștința samarineanului care a fost vindecat și în același timp nerecunoștința celor nouă de neam evreu.

Nerecunoștința celor nouă se exprima prin pasivitate și ignoranță atunci când suntem sănătoși, atunci când suntem împliniți pe toate planurile lumesti, uităm de Dumnezeu. Însă când boala și neajunsurile ne asupresc alergăm din nou la Fiul lui Dumnezeu. Astfel că prin recunoștință dăm dovadă că suntem oameni care știm să mulțumim în orice zi a vieții.

Putem afirma că recunoștința în înțeles duhovnicesc este o stare de smerenie continuă care ne consolidează și statornicește sănătatea trupească și sufletească.

Așadar, Sfânta Evanghelie de astăzi ne învață să fim recunoscători față de Dumnezeu și față de semenii, deoarece în felul acesta putem să creștem duhovnicește, având credința în dobândirea vieții celei veșnice întru bucuria Sfinților. Amin!

Anul 2020: Anul omagial al pastorației părinților și copiilor și Anul comemorativ al filantropilor ortodocși români

Urmare din pagina 1

Această lucrare nu este deloc ușoară, dar, nu este nici imposibilă. Pentru realizarea ei, este important zelul pastoral-misionar al preotului și dorința lui de a-i cuprinde pe toți cu răbdare, perseverență și iubire sub cupola de har a Bisericii.

5. Centrul acestei atenții pastorale a preotului față de credincioșii săi trebuie să fie motivarea acestora de a participa cu regularitate la sfintele slujbe ale Bisericii, și, îndeosebi, la Sfânta Liturghie. Aici este locul spiritual de maximă putere al lucrării pastorale, de unde iradiază raze de lumină și de speranță pentru întreaga comunitate eclezială. De aici, pot veni pentru preot și credincioși inspirații benefice pentru viața și lucrarea lor bisericească. O lucrare pastoral-misionară care să ignore importanța și roadele Sfintei Liturghii este de neimaginat.

6. Mijloacele de concretizare a pastorației părinților și copiilor din parohie pot fi mai multe, dar, unele dintre ele sunt clasice și de neocolit. În primul rând, este vorba de integrarea acestora în dinamica rugăciunii și a participării lor la Liturghie și împărtășirea lor mai deasă cu Sfintele Taine, adică cu Trupul și Sângele Domnului. În al doilea rând, împărtășirea din Cuvânt și prin cuvânt a credincioșilor, prin transmiterea învățăturii Bisericii, adică dimensiunea învățătoarească a lucrării preoțești. În al patrulea rând, cultivarea unui dialog permanent cu credincioșii de toate vârstele, care întotdeauna este unul clarificator și folositor în ceea ce privește promovarea și adâncirea vieții creștine.

7. Tot în contextul anului omagial 2020 este și importanța aducerii aminte de filantropii creștini, care, în România, precum și în alte țări creștine au concretizat identitatea lor creștină, prin faptele de ajutorare și încurajare a semenilor lor, aflați în mari nevoi de ordin material și spiritual. Iubirea față de Dumnezeu și de Biserica Sa este nedespărțită de iubirea aproapelui, concretizată în fapte de iubire creștină, adică, în filantropie. Actualitatea misiunii filantropice a Bisericii și a mădularelor ei se cere a fi evidențiată și în zilele noastre, care nu sunt mai puțin marcate, precum altădată, de sărăcie materială, de izolare, de egoism și de tot felul de răutăți. Filantropia creștină le biruiește pe acestea și reprezintă pentru lume un semn și un semnal: în Biserica oamenii sunt mărturie ale prezenței lui Dumnezeu, Iubitorul de oameni, Care îi cuprinde pe toți și pe toate în grija și iubirea Sa milostivă.

Îngeri în trup



Aproape toți Părinții Bisericii au fost mari asceți: Sfântul Ioan Gură de Aur, Sfântul Vasile cel Mare, Sfântul Grigorie Teologul care a renunțat chiar și la scaunul episcopal din Constantinopol de dragul pustiei, numit pentru aceste nevoițe și „bătrână lebedă a Pontului”, Sfântul Atanasie cel Mare etc.

Sfântul Apostol Pavel a fost și el un mare ascet, chiar dacă locuia în el Hristos (Galateni 2, 20). El a scris despre el însuși: „Îmi chinuiesc trupul și mi-l robesc.” (I Corinteni 9, 27).

Natura Bisericii noastre Ortodoxe este ascetică și prin urmare învățătura prevede zile de post, cele patru posturi din cursul anului bisericesc: Postul Crăciunului, al Sfințelor Paști, Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel și Postul Adormirii Maicii Domnului precum și zile răzlețe de post: ajutorul Bobotezei, 29 august: Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul și 14 septembrie: Înălțarea Sfintei Cruci, împlinind totodată și porunca: „Rugați-vă neîncetat!” (I Tesaloniceni 5, 17).

Așadar și oamenii de rând, credincioșii bisericii trebuie să fie și ei mici asceți, trebuie să se înfrâneze ca unii care vor să fie bineplăcuți lui Dumnezeu și ca să nu fie înghițiți de cel rău: „Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită.” (Matei 26, 41) a zis Iisus în Evanghelie.

Să nu uităm că evreii în Vechiul Testament țineau permanent un post ordonat de Dumnezeu, acela că nu aveau voie să mănânce doar un anumit tip de alimente, care sunt alimentele cele mai bune, mai curate, echilibrate din punct de vedere nutrițional (kosher = pur, potrivit), dintr-un anumit tip de animale curate (rumegătoare și cu copita despătată) sau păsări și animale marine numai cu aripioare.

Conchidem astfel că toți creștinii botezați sunt obligați să țină toate posturile Bisericii sau în aceste perioade să se abțină măcar de la carne. Carnea de porc, care pentru cei mai mulți români este „cea mai bună legumă” consumată în exces are efecte nefaste asupra sănătății umane: obezitate, creșterea colesterolului, a tensiunii arteriale, boli de inimă, diabet, cancer etc.

Așadar postul dăruiește sănătate, mai ales un post fără alimente procesate termic și fără ulei rafinat.

Creștinii ca să ducă o viață duhovnicească trebuie să se abțină și de la a face rău cuiva. Deci creștinii trebuie să aibă permanent acel post duhovnicesc, de abținere de la păcate căci, „Împărăția lui Dumnezeu nu e mâncare și băutură,

ci dreptate și nevoință (asceză) împreună cu sfințenie.” (Romani 14, 17).

Trupul este un vehicul al sufletului, sfințit prin Botez. Trupul e un cal năzdrăvan care trebuie ținut cu frâiele de vizitiul suflet. Așadar trupul trebuie să se abțină de la mâncăruri, nu pentru că ar fi spurcate ci din motive pur ascetice. Să nu uităm importanța ascezei din cuvintele: „Genul acesta de demoni, nu iese decât cu rugăciune și cu post.” (Marcu 9, 29). Prin asceză influența satanei este mică sau deloc. Sfântul Vasile cel Mare zicea: „Fiindcă nu am postit, am căzut din paradis, să postim, deci, ca să revenim în el.”

„Postul înalță rugăciunea la cer, devenind un fel de aripă a ei în mersul spre cele de sus: postul este spor al caselor, mamă a sănătății, pedagog al tinereții, podoabă a bătrâneților, bun însoțitor în călătorii, colocatar sigur pentru conlocuitori. Postul taie de la inimă toată răutatea” zice Biserica noastră în imnele sale. Postul ne eliberează de patimi. (Galateni 5, 1).

Monahismul este o fugă, o însingurare, o închidere a simțurilor față de toate lucrurile lumesti, iar mistica fruntea ei. Mistica este o cale spre Dumnezeu. Biserica este mistică. Prin mistică, misticul nu mai trăiește el, ci Hristos trăiește în el (Galateni 2, 20). Misticul își consacră întregul său suflet, lui Dumnezeu. Prin rugăciune se află într-o neîncetată convorbire cu Dumnezeu. Omul este slab, dar rugăciunea are o putere invincibilă. „Ilie era om cu slăbiciuni asemenea nouă, dar cu rugăciune s-a rugat ca să nu plouă și nu a plouat trei ani și șase luni. Și iarăși s-a rugat și cerul a dat ploaie și pământul a odrăslit roada sa.” (Iacob 5, 17-18).

Monahismul Bisericii Ortodoxe își are centrul în Sfântul Munte Athos.

Hrana monahilor din Sfântul Munte Athos este în cea mai mare parte formată din operele Părinților mistici. Cei mai citiți

în Sfintele Mănăstiri sunt: Sf. Ioan Scărarul, Ava Dorotei, Sf. Eftrem Sirul, Sf. Simeon Noul Teolog, Sf. Grigorie Palama, Sf. Isaac Sirul, Varsanufie, Maxim Mărturisitorul, Nicodim Aghioritul, Nicolae Cabasila, Calist Katufighiotul etc. Dar și sfinți din Apus.

Pentru ca sufletul să fie monahal, el trebuie să fie „ca o vrabie pe acoperiș”, precum scrie și Sfântul Grigorie Palama, marele Teolog al misticii: „Celor care săvârșesc cu adevărat viața singuratică (monahală), le este neplăcută nu numai convorbirea cu cei mulți, dar și cu cei ce duc același fel de viață cu ei.” El a susținut mistica isihastă la Athosul la Constantinopol în Biserica Sfintei Sofii, care se referea la vederea luminii taborice pe care isihăstii susțineau că o văd, prin întoarcerea înăuntru și fixarea privirii în inimă, ajungând să fie numiți astfel „omfaloscopi” (privitori în buric). Însă de vederea „luminii necreate” și a energiilor dumnezeiești ale Harului nu se învrednicesc decât cei cu inima curată; atât pe pământ cât și în cer. Isihasmul (de la grecescul *hesychia* care înseamnă calm și liniște) se mai numește și Palamism, deoarece practicarea rugăciunilor isihaste au fost apărute de Sfântul Grigorie Palama, călugăr la Athos și apoi arhiepiscop la Tesalonic, Grecia. Sinodul din 1451 (ultimul isihast) proclamă isihasmul drept doctrină oficială a Bisericii Ortodoxe.

Pentru ca sufletul să fie monahal, el trebuie să fie „ca o vrabie pe acoperiș”, precum scrie și Sfântul Grigorie Palama, marele Teolog al misticii: „Celor care săvârșesc cu adevărat viața singuratică (monahală), le este neplăcută nu numai convorbirea cu cei mulți, dar și cu cei ce duc același fel de viață cu ei.” El a susținut mistica isihastă la Athosul la Constantinopol în Biserica Sfintei Sofii, care se referea la vederea luminii taborice pe care isihăstii susțineau că o văd, prin întoarcerea înăuntru și fixarea privirii în inimă, ajungând să fie numiți astfel „omfaloscopi” (privitori în buric). Însă de vederea „luminii necreate” și a energiilor dumnezeiești ale Harului nu se învrednicesc decât cei cu inima curată; atât pe pământ cât și în cer. Isihasmul (de la grecescul *hesychia* care înseamnă calm și liniște) se mai numește și Palamism, deoarece practicarea rugăciunilor isihaste au fost apărute de Sfântul Grigorie Palama, călugăr la Athos și apoi arhiepiscop la Tesalonic, Grecia. Sinodul din 1451 (ultimul isihast) proclamă isihasmul drept doctrină oficială a Bisericii Ortodoxe.

Așadar, ascetul e un înger în trup, prin asceză el se apropie, încet, încet de vederea luminii dumnezeiești.

Prof. Amalia STANA

ȘTIRI

Ierarhii arădeni au săvârșit slujbe de pomenire pentru poetul național Mihai Eminescu

Miercuri, 15 ianuarie 2020, când se împlinesc 170 de ani de la nașterea poetului național Mihai Eminescu, după Sfânta Liturghie oficiată în Catedrala Arhiepiscopală din Arad, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, împreună cu un sobor de preoți și diaconi, din care a făcut parte și Arhid. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial, a săvârșit o slujbă de pomenire pentru poetul național Mihai Eminescu.



La finalul acesteia, Chiriarhul arădean a vorbit despre importanța comemorării a 170 de ani de la nașterea poetului național Mihai Eminescu pentru păstrarea continuă în conștiința poporului român a valorii personalității sale de geniu cu o contribuție exemplară la îmbogățirea limbii noastre literare, de asemenea, la dezvoltarea terminologiei științifice românești, ca om de cultură și știință, politolog de larg orizont, studiat și apreciat de cercetători și specialiști în materie. Ca unul mereu în căutarea adevărului s-a dovedit și cel al credinței, propunând împreună cu Ioan Slavici construirea unei catedrale ortodoxe în București. Ca cinstire a Maicii Domnului, poetul a compus și poezia Rugăciune, pe care, la finalul slujbei de pomenire, au interpretat-o Ierarhul dimpreună cu toți cei prezenți.



În Catedrala Veche din Arad, Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului împreună cu Părinții consilieri eparhiali: Pr. Teodor Pavel și Arhid. Mircea Proteasa, Pr. Flavius Petcuț, Protopop al Aradului, Pr. Cristinel Ioja, decanul Facultății de Teologie Ortodoxă din Arad și Pr. Pompiliu Gavra, directorul Seminarului Teologic Ortodox din Arad, au săvârșit o slujbă de pomenire pentru poetul național Mihai Eminescu și pentru toți oamenii de cultură ai poporului român, astăzi fiind și Ziua Culturii Naționale.

La această slujbă de pomenire au fost prezenți și elevii Seminarului Teologic Ortodox din Arad, însoțiți de cadrele didactice de la această unitate de învățământ.

La final, Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul a evocat personalitatea poetului național Mihai Eminescu,

care în anul 1868 a poposit o lună în cetatea Aradului și a amintit pe corifeii culturii române, trecuți în veșnicia lui Dumnezeu.

De asemenea, ierarhul a făcut o prezentare a importanței Zilei Culturii Naționale.

Depunere de jerbe și coroane de flori de Ziua Culturii Naționale

De Ziua Culturii Naționale au fost depuse jerbe și coroane de flori la monumentul lui Mihai Eminescu de pe strada Vârful cu dor, din fața Inspectoratului Județean de Poliție Arad. La eveniment au participat reprezentanții Inspectoratului de Poliție, ai Biroului de Presă al Inspectoratului, reprezentanții Arhiepiscopiei Aradului, reprezentanții Școlii „Astra” Vagoane etc.



Așa cum sublinia Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, „Eminescu ne cheamă azi să iubim limba română, să o cunoaștem temeinic și să o cultivăm cu iubire și respect, ea fiind Patria spirituală a identității și demnității noastre naționale”. Prin lumina și strălucirea eminesciană în toate genurile literare se conturează profilul cultural și sufletesc al unui om de o complexitate, de o reflexivitate, de o profunzime și de o mare frumusețe sufletească. Pe drept cuvânt este numit de Tudor Arghezi „Sfântul Preacurat al versului românesc”. Prin geniul său, prin intuiția filosofică și prin ethosul și opera sa, prin lumina și tăria iubirii care emană din ființa lui, însuși Mihai Eminescu a creat pentru posteritate un monument și un testament pentru eternitate.

Duminica după Botezul Domnului la Catedrala Arhiepiscopală din Arad

În Duminica după Botezul Domnului, 12 ianuarie 2020, Chiriarhul arădean, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a participat la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie săvârșită de către un sobor de preoți și diaconi în Catedrala Arhiepiscopală „Sfânta Treime” din Arad.



Cu acest prilej, Chiriarhul arădean a rostit un cuvânt de învățătură pus sub titlul „Darurile Sfintelor Sărbători” (în baza citirilor scripturistice ale duminicii: Efeseni 4; Matei 4), de la Dumnezeu pentru fiecare credincios, potrivit chemării fiecăruia spre desăvârșire, spre care ne îndeamnă și imnografia zilei tributară citirilor biblice: harul mântuitor arătat tuturor oamenilor (cf. Tit 2, 11). Astfel creștinii sunt îndemnați a se întări pe piatra credinței Bisericii spre fapte bune pentru folosul personal și obștesc. Începutul propovăduirii Mântuitorului este legat de cel al Sfântului Ioan Botezătorul privitor la pocăință și care se dovedește în Sfânta Taină a Bisericii. În vederea îmbunătățirii continue a ființei omenești legăturile de familie își au o însemnătate deosebită, respectând datoriile reciproce dintre părinți și copii așa cum insistă și prevederile anului omagial început.

La finalul slujbei, Înaltpreasfinția Sa i-a binecuvântat pe credincioșii prezenți la Sfânta Liturghie.

Slujire arhierescă în biserica Parohiei Arad-Grădiște I

Duminica după Botezul Domnului a însemnat pentru credincioșii Parohiei Arad-Grădiște I, un moment de reală bucurie duhovnicească, deoarece în mijlocul credincioșilor a poposit Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului, care, în biserica cu hramul „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” a săvârșit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

Din sobor au făcut parte și Arhid. Mircea Proteasa, consilier economic și Pr. Flavius Petcuț, protopopul Aradului.



În cuvântul de învățătură, Ierarhul a vorbit despre cele trei ispitiri la care a fost supus Mântuitorul, ca o etapă premergătoare propovăduirii Sale, propovăduire care începe după întemnițarea Sfântului Ioan Botezătorul, prăznuit cu câteva zile în urmă. Scopul ieșirii la propovăduire a Domnului, este bine evidențiat de un verset din Evanghelia de astăzi, care este preluat dintr-o profeție a lui Isaia: „Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședea în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit”. Preasfinția Sa a vorbit și despre scoaterea lui Dumnezeu din spațiul public ca un paradox al societății de astăzi: „Creatorul alungat de creaturi”. La final Preasfințitul Părinte Emilian a remarcat dinamismul parohiei, dar și faptul că mulți tineri sunt implicați în activitatea culturală și liturgică.

Părintele Paroh Octavian-Mihai Blaj a mulțumit Preasfinției Sale pentru această vizită pastorală, dar și pentru aprecieri, rugându-l ca și pe viitor să poposească în mijlocul parohiei.

(Știrile au fost preluate de pe site-urile arhiepiscopiaaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIPALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.